

рите на персийския цар, Сатерта или Таранида да стане царица на новата велика държава? А дъщерята на един от Кархезите сатрапи?

Македонските военачалници мълчаха, смирили гневно вежди. Но никой не смееше да се обади, срещу волията на младия си цар.

Бактрийските министри и генерали мълчаха поразени от голямата чест на новия цар и същевременно съмнителни за будния му успех.

Жените замълчаха, размърдаха се, очите им засветиха. Прозвучала леки възгласвания на радост и горда изненада.

Роксана стоеше с наведено чело, сгушала гъмчочервена, а след това съвсем бледа. Тя направи чрезично глава и погледна към македонеца.

Очите ѝ изриха. И той разбра, че тя е негова, само негова, за винаги, за живот и смърт, до края на живота. Тогава бе великото, неизмеримото за което той бе мечтал. Тя бе Елена и Андромаха едновременно. Тя бе неговата Призрака. И чрезично поклони събъектът. Да и Петрокъл одобри чака.

Сатрапът на Бактрия бавно стана и се поклони.

Трите думи са голяма чест за нас. Таван думата съгласкето си

Беселбата и радостта избухнаха като шемеен вихър. Всички се спуснаха да чистят и да привидят ръка на високата незвеста, двугарките и я препръздаха с горещи портокали, срънниците и сърдечата чело в почит и частливо вълнение.

Майка му щеше да ги зареса, а и тъй бе тъй **върдо**, красива, верна и покорна съпруга. Ала неуколко когато ѝ бъде покорбена и прекебргната.

Александър леко пръска в очите си отново с напрежнато внимане младата дево^{ка} до себе си. Дали чене ѝ възпрости някога ако той си вземеше гора съпруга? Не пънхаха ли, чеши уби^цството на баща му имала пръст и Олимпиада, колко не можа да понесе обидата да бъде прекебргната заради младата къщера на линеодийския //?/ княз...

Не! Никога Роксана не би могла да бъде костюка като Олимпиада, която можеле да убие от голяма любов. Не, пънхата горда бактрийска княгиня не бе израсната сред безучастната на тракийските клодони, които можеха, че загубят събот да разкъсат никого, в дивия си устрем. От нея, от майка си Александър беше предилитотрания грав, който го обземаше поникога и го понасише като недувадан въхрогоц до най-будни изстъпления и до най-несовестни дързости. Роксана бе живата камен от безумствата на менадите, от бешамелата на орфийските отрекства. Второ ли

Сатрапът на Бактрия ...

Изполиха ръцете си, за да измъкнат чешата от устата на македонеца, докосаха и възпроизвеждаха всичко от сърцето на Роксана.

Изпомаха го от сърцето си, за да измъкнат чешата от устата на македонеца.

Изпомаха го от сърцето си, за да измъкнат чешата от устата на македонеца.